

Arrest

nr. 122 802 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2013 legde verzoeker samen met zijn Belgische vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Dezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 22 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 29 november 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.05.2013 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): H. M.

Nationaliteit: Algerije

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 03.03.2012 bood de referentiepersoon zich een eerste maal aan bij de Burgerlijke Stad van Dendermonde om informatie in te winnen met het oog op een huwelijk met betrokkene.

Op 24.07.2012 bood de referentiepersoon zich een tweede maal aan.

Op 27.09.2012 geeft het parket te Dendermonde een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk tussen de referentiepersoon en betrokkene.

" Op 3 maart 2012 kwam [V.U.K.] info inwinnen bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand om te huwen. Vermits de echtscheiding van haar vorig huwelijk nog niet was overgeschreven kan er geen huwelijksaangifte worden opgesteld. Op 24 juli 2012 (datum van overschrijving van haar echtscheiding) en pas in de voorwaarden op opnieuw te huwen doet ze reeds huwelijksaangifte.

Het is reeds het vierde huwelijk van [V.U.K.]. Van haar vorig huwelijk met een Marokkaan beweert ze dat het waarschijnlijk heeft gediend om verblijfsdocumenten te bekomen,

[V.U.K.] weet maar weinig persoonlijke en familiale gegevens van haar aanstaande. Zo kent ze zijn geboorteplaats niet, weet ze niet waar zijn ouders in Algerije verblijven, weet ze niet hoe zijn broers heten. Bovendien heeft ze zijn ouders of broers nog niet bezocht. Anderzijds weet [L.H.] niet wat zijn aanstaande heeft gestudeerd.

Het huwelijksvoorstel ging uit van [L.H.], volgens [V.U.K.] was dit "de enige manier om hem te laten blijven en hem uit de illegaliteit te halen ".

Er is tegenstrijdigheid in de verklaringen toen [L.H.] naar België kwam:

**zij: via het vliegtuig naar Charleroi;*

**hij: via het vliegtuig naar Barcelona, dan via de bus naar Marseille en dan per trein naar Brussel.*

Ook in verband met het huwelijksfeest:

**zij: er zal een beperkt huwelijksfeest zijn;*

**hij: weet het nog niet.*

Tot slot is er het grote leeftijdsverschil: [V.U.K.] is maar liefst zestien jaar ouder dan haar aanstaande, wat niet strookt met de opvattingen in de islam cultuur. "

Aangezien er geen officiële huwelijksaangifte werd ingediend, volgt er geen officiële weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Dendermonde.

Betrokkenen worden wel op de hoogte gebracht van het negatieve advies dd. 27.09.2012.

Op 28.05.2013 sloten betrokkene en de referentiepersoon een wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de Burgelijke Stand van Dendermonde.

Wettelijk samenwonen in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een huwelijk, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben, zoals onder meer door een magistraat na een tegensprekelijk debat werd vastgesteld, niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen, daargelaten het feit of het een voorgenomen of reeds afgesloten huwelijk betreft.

Betrokkenen misbruiken de procedure van wettelijke samenwoning louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of

ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het wettelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 10 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad op te werpen dat verzoeker geen belang heeft bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die besloten ligt in de bestreden bijlage 20. Immers blijkt uit informatie van de verwerende partij dat verzoeker op 21 februari 2014 naar aanleiding van een tweede aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit op grond van de wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Hierdoor kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer ten uitvoer worden gelegd waardoor verzoeker geen actueel belang meer heeft om het nog te bestrijden. Verzoeker betwist dit niet ter terechtzitting.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".*

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"doordat het bestuur uit het onderzoek van het openbaar ministerie naar een eerder voorgenomen huwelijk afleidt dat in casu geen seksuele, affectieve relatie voorhanden zou zijn, terwijl de aanvraag voldoet aan de voorwaarden opgesomd in voornoemd artikel 40bis §2 Vw. hetgeen, afgezien van fraude (cf. tweede middel) volstaat om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen,

zodat de bestreden beslissing een bijkomende voorwaarde toevoegt aan deze van art. 40bis §2 2° Vw., minstens onredelijk is.

Art. 40 bis, §2, 2° stelt: (...)

Artikel 40bis 2 2° Vw. is blijkens voornoemd citaat duidelijk: het duurzaam en stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond door bewijs van:

1) ononderbroken samenwoning gedurende 1 jaar OF

2) elkaar minstens twee jaar te kennen én regelmatig contact te houden én minstens drie ontmoetingen van samen minstens 45 dagen

Niet voor betwisting vatbaar (en evenmin betwist door verwerende partij) is het feit dat verzoeker en zijn partner voldoen aan deze twee voorwaarden.

Niettemin verwijst de bestreden beslissing naar het advies van het openbaar ministerie n.a.v. een eerder voorgenomen huwelijk van verzoeker en zijn partner om aan te geven dat in casu geen sprake zou zijn van een affectieve relatie.

Allereerst wenst verzoeker te onderstrepen dat hij de inhoud van dit advies betwist (cf. tweede middel).

De bestreden beslissing stelt letterlijk:

"Wettelijk samenwonen in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een huwelijk, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben, zoals onder meer door een magistraat na een tegensprekelijk debat werd vastgesteld, niet de intentie om een duurzame 'affectieve' levensgemeenschap op te bouwen, daargelaten het feit of het een voorgenomen of reeds afgesloten huwelijk betreft."

Door te stellen dat het advies van het openbaar ministerie n.a.v. een eerder voorgenomen huwelijk aantoonde dat er “manifest” geen sprake is van een affectieve relatie tussen verzoeker en zijn partner [K.V.U.], voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan voornoemd artikel 40bis Vw. Art. 40bis §2 2° Vw. legt niet op dat bewezen dient dat een seksuele of affectieve relatie voorhanden is. Een “duurzame stabiele relatie” volstaat. Verzoeker en zijn partner hebben zulks bewezen conform art. 40bis voornoemd van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen op de parlementaire voorbereiding waaruit moet blijken dat de notie “duurzame stabiele relatie” een affectieve relatie veronderstelt. Verzoeker heeft dergelijke relatie (zie middel 2).

De aangegeven bepalingen worden geschonden.

Het eerste middel is gegrond”.

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“doordat de bestreden beslissing ten onrechte afleidt uit een advies van het openbaar ministerie dat in casu geen seksuele relatie voorhanden zou zijn en bovendien voorhoudt dat fraude dient weerhouden, terwijl niet bewezen is dat in casu geen seksuele finaliteit aan de relatie zou verbonden zijn en nog minder dat fraude zou gepleegd zijn welke alles vernietigt, zodat de aangehaalde bepalingen geschonden zijn.

Artikel 42 septies Vreemdelingenwet bepaalt (...)

1. De bestreden beslissing stelt in eerste instantie:

“Wettelijk samenwonen in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een huwelijk, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een “affectieve” relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben, zoals onder meer door een magistraat na een tegensprekelijk debat werd vastgesteld, niet de intentie om een duurzame ‘affectieve’ levensgemeenschap op te bouwen, daargelaten het feit of het een voorgenomen of reeds afgesloten huwelijk betreft.”

Vooreerst wenst verzoeker te onderstrepen dat hij de overwegingen en conclusie van het advies van het parket te Dendermonde formeel betwist. Dit betreft overigens slechts een advies en is derhalve geen in kracht van gewijsde gegane beslissing, laat staan deze bedoeld in art. 40bis §2 2° f) Vw. Verzoeker heeft zich niet in rechte kunnen (en moeten) voorzien tegen de inhoud van dit advies.

Daarenboven en vooral – zo dit advies al correct zou zijn, quod certe non – kan men bezwaarlijk uit het advies van het OM afleiden dat de partnerrelatie in casu niet zou geconsumeerd worden.

Uit het onderzoek en advies van het openbaar ministerie leidt de bestreden beslissing ten onrechte af dat het wettelijk samenwonen in casu geen seksuele finaliteit zou hebben; dat de relatie, anders gesteld, niet zou geconsumeerd worden. Verzoeker is formeel dat zulks wel het geval is.

Zulks maakt onmiskenbaar een schending van het redelijkheidsbeginsel uit: het advies van het openbaar ministerie toont bezwaarlijk enig gebrek aan seksuele, affectieve finaliteit in de relatie van verzoeker aan.

Verwerende partij houdt voor in haar nota met opmerkingen dat de verklaring van de partner van verzoeker, waarin deze stelt: “de enige manier om hem te laten blijven en hem uit de illegaliteit te halen”, voldoende is om de bestreden beslissing te schragen.

Als mw. Van Uytfang dit verklaart dan stelt zij dit in haar hoedanigheid van verliefde partner welke het beste voorheeft met haar vriend. Wanneer men met iemand een duurzame relatie heeft, streeft men logischerwijze steevast het beste na voor zichzelf en de wederpartij opdat de relatie op een natuurlijke wijze kan evolueren en beide partner zich ten volle kunnen ontplooiën zonder restricties. Niemand is er in een relatie bij gebaat dat één van de partners een illegaal bestaan leidt dat per definitie precair is. Men streeft een stabiele duurzame toestand na. Het is in die omstandigheden dat mw. Van Uytfang in alle openheid verklaarde wat zij wenste: het beste voor haar vriend opdat zij samen verder kunnen met hun leven. Het feit dat betrokkenen ruim anderhalf jaar na het kwestieuze advies van het OM nog steeds een koppel zijn (en een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging deden, zonder afstand van de voorgaande) ontkracht de waarde van het advies volkomen, afgezien van de opmerkingen hiervoor gemaakt.

2. Voorts houdt de bestreden beslissing voor:

“Betrokkenen misbruiken de procedure van wettelijke samenwoning louter om, a een andere weg, een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: “fraus omnia corrumpit”.

Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: “De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het

verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het wettelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Het is duidelijk dat fraude of bedrog in casu niet bewezen is. Het adagium "fraus omnia corrumpit" kan dan ook geen toepassing vinden.

Herhaald weze: verzoeker en zijn partner zijn nog steeds samen. Hun relatie wordt wel degelijk geconsumeerd. Een en ander blijkt genoegzaam uit een nieuwe aanvraag in de loop van de maand februari 2014 tot gezinshereniging op grond van de wettelijke samenwoning en duurzame relatie tussen verzoeker en mw. [V.U.]. Deze nieuwe aanvraag werd overigens uitdrukkelijk gedaan zonder afstand te doen van de aanvraag welke leidde tot de thans bestreden beslissing.

Hoe zouden verzoeker en zijn partner overigens de intentie hebben gehad misbruik te maken van een procedure tot wettelijke samenwoning? Deze regelgeving strekt er precies toe de precaire toestand waarin verzoeker zich bevindt (illegaliteit) te beëindigen opdat de relatie op normale wijze kan voortgezet worden.

Er zijn overigens voldoende middelen op vlak van handhaving mocht de duurzaamheid van de relatie op termijn niet blijken.

Van bedrog is overeenkomstig art. 1116, 1e lid BW sprake indien één van de partijen bij de contractsluiting "kunstgrepen" aanwendt (materieel element) en bewust (psychologisch element) de wederpartij doet dwalen, zonder welke kunstgrepen zij klaarblijkelijk het contract niet zou hebben aangegaan.¹

Overeenkomstig art. 1116, 2e lid BW wordt bedrog niet vermoed, maar moet het worden bewezen, quod non.

Alle overwegingen en elementen uit het advies van het openbaar ministerie – zo deze al correct zijn, quod non – staan er niet aan in de weg dat verzoeker en zijn partner hic et nunc nog steeds samenwonen, elkaar hebben leren kennen in januari 2011, samenwonen sedert mei 2011, en elkaar graag zien.

Voor zoveel als nodig zal verzoeker hierna de argumenten uit het advies van het OM weerleggen:

- tegenstrijdige verklaringen omtrent reisweg naar België en gewenst huwelijksfeest: betrokkenen hebben niet samen gereisd (kenden elkaar toen nl. nog niet); huwelijksfeest was op dat moment nog ver weg zodat hierover nog geen concrete afspraken waren gemaakt. Een vrouw vindt een huwelijksfeest doorgaans ook veel belangrijker dan een man.

- partner zag reeds drie huwelijken ontbonden: in de huidige maatschappelijke context is het hebben van meervoudige relaties/huwelijken allerm minst aberrant.

- partner kent niet de geboorteplaats, de woonplaats ouders en naam broers: exotische benamingen: irrelevant om samen te wonen; verzoeker kent niet studies van partner: irrelevant gelet op job van partner.

- leeftijdsverschil van 16 jaar zou niet stroken met de islam. Nochtans huwde de profeet Mohammed met een vrouw welke 20 jaar jonger was.

Het is niet omdat men vervolgens afziet van zijn voornemen om een huwelijksaanvraag in te dienen dat ipso facto fraude voorhanden zou zijn, laat staan zou dienen verondersteld.

Het feit dat verzoeker onderhand (i.e. anderhalf jaar na de vraag tot huwelijksaangifte) nog steeds samenwoont met zijn partner, met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoonst heeft afgelegd, bewijst zonder meer het tegendeel: verzoeker en zijn partner hebben een duurzame, stabiele relatie op basis waarvan verzoeker krachtens de verblijfswet recht op verblijf in België kan bekomen.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met de aangehaalde bepalingen."

3.3. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het reeds voldoende schragende motief, "fraus omnia corrumpit". Dit is een algemeen rechtsbeginsel waarop een dergelijke beslissing kan worden gesteund (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Uit wat hierna volgt, blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden terecht steunt op voormeld algemeen rechtsbeginsel. Derhalve dient het eerste middel dat gericht is tegen het overtollig motief in de bijlage 20 dat er geen sprake is van een affectieve relatie niet te worden besproken. Evenmin dient het tweede middel te worden besproken voor zover het gericht is tegen het voormeld overtollig motief alsmede het overtollig motief dat hierbij aansluit, namelijk dat de wettelijke samenwoonst geen seksuele finaliteit zou hebben alsook de verwijzing "Ten overvloede" naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De verwerende partij stelt in de bijlage 20 duidelijk vast dat er naar aanleiding van informatievergaring van verzoeker en zijn Belgische vriendin inzake een voorgenomen huwelijk op 24 juli 2012 – blijkens het administratief dossier de dag waarop de echtscheiding van verzoekers partner in het kader van haar derde huwelijk werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand – de stad Dendermonde het advies van het parket inwon. Het parket van Dendermonde verstrekke op 27 september 2012 een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk van verzoeker en zijn Belgische vriendin. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan gelezen worden, “(...) uit het gevoerde onderzoek is gebleken dat in hoofde van minstens één van de kandidaat trouwers niet de intentie aanwezig was om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel”. Na de passages die in de bestreden bijlage 20 kunnen gelezen worden besluit het advies als volgt: “Gelet op artikel 146 bis Burgerlijk Wetboek verleent mijn ambt negatief advies.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn Belgische vriendin van dit advies op de hoogte werden gebracht en dat ze vervolgens afzagen van het indienen van een officiële huwelijksaangifte. Gelet op wat kan gelezen worden in het voormelde advies van het parket van 27 september 2012, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij, na de vaststelling dat verzoeker en zijn Belgische vriendin afzien van een officiële huwelijksaangifte, de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker en zijn vriendin hebben afgelegd, beschouwt als een frauduleus manoeuvre om alsnog een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Door het niet indienen van een officiële huwelijksaangifte vermijdt verzoeker immers de toepassing van artikel 40 bis, §2, 2°, f) juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat als voorwaarde voor het erkennen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan een partner van een Belgische onderdaan oplegt dat “ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen.” Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning tot stand kwam op 28 mei 2013 te Dendermonde, op een ogenblik dat er nog geen sprake is van de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen noch van de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de voormelde wet van 2 juni 2013 die in het algemeen instrumenten ter beschikking stellen om schijnsamenwoningen tegen te gaan. Verzoeker veegt het feit dat hij afzag van zijn voornemen om een huwelijksaanvraag in te dienen onder de mat. Hij biedt alleszins geen enkele verklaring hiervoor. Verzoeker is van oordeel dat hieruit geen frauduleuze handelwijze kan worden afgeleid maar het is zoals reeds eerder gezegd niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat ze de handelwijze van verzoeker beschouwt als een misbruik van de procedure van wettelijke samenwoning om alsnog een verblijfsvoordeel te verwerven, gezien de vaststellingen in het advies van het parket van Dendermonde van 27 september 2012.

3.7. Verzoeker betwist “formeel” de overwegingen en de conclusies van het advies van het parket van Dendermonde van 27 september 2012 maar blijft steken in algemene vergoelijkingen en het goedpraten van de door het parket gedane individuele vaststellingen. In wezen beperkt verzoeker zich tot het bespreken van de feitelijke vaststellingen in het advies van het parket en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat hij zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door het parket. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van het parket, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoeker zijn aandacht opnieuw vestigt op de aspecten inzake de affectieve relatie en de seksuele finaliteit die de verwerende partij uit dit advies zou afleiden, werd hierboven reeds gesteld dat het overtollige motieven in de bijlage 20 betreft. Verzoeker poogt eveneens tevergeefs de

waarde van het advies onderuit te halen door het te bestempelen als “*slechts een advies*” . Het gaat uit van het parket van Dendermonde en het kwam tot stand op grond van een gevoerd onderzoek. Het zit in het administratief dossier, is aanwezig in het rechtsverkeer ook al zag verzoeker af van een officiële huwelijksaangifte en verwerende partij vermag, zoals ze terecht aanvoert in haar nota, hieruit conclusies te trekken in het kader van het vreemdelingencontentieux. Dat er geen sprake is van een in kracht van gewijsde gegaan beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, 2°, f) van de Vreemdelingenwet, heeft te maken met verzoekers eigen houding door geen officiële huwelijksaangifte in te dienen, waardoor hij zichzelf ook de mogelijkheid heeft ontnomen om bij de rechtbank van eerste aanleg de inhoud van dit advies te betwisten.

3.8. Verzoeker is van oordeel dat de fraude of het bedrog niet bewezen is, maar hij kan de gedane vaststellingen in het advies van het parket waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt waar deze toepassing maakt van het beginsel *fraus omnia corrumpit*, niet onderuit halen door simpelweg te verwijzen naar het feit dat hij en zijn partner nog steeds samen zijn, te poneren dat hun relatie wel degelijk wordt geconsumeerd en dat er een nieuwe vestigingsaanvraag op grond van wettelijke samenwoningst werd ingediend zonder dat afstand werd gedaan van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekers retorische vraag “*Hoe zouden verzoeker en zijn partner overigens de intentie hebben gehad misbruik te maken van een procedure tot wettelijke samenwoning?*” gevolgd door de stelling “*Deze regelgeving strekt er precies toe de precaire toestand waarin verzoeker zich bevindt (illegaliteit) te beëindigen opdat de relatie op normale wijze kan voortgezet worden*”. en door de open mededeling “*Er zijn overigens voldoende middelen op vlak van handhaving mocht de duurzaamheid van de relatie op termijn niet blijken*” kunnen de bijlage 20 niet onderuit halen wanneer ze toepassing maakt van het adagium “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoeker zoekt tevergeefs steun in artikel 1116, 1^e lid van het Burgerlijk Wetboek aangezien onderhavige betwisting niet gaat over bedrog bij een overeenkomst doch misbruik van een procedure.

3.9. Het eerste en tweede middel kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA